

Så vil jeg gå over til det spørgsmål, der er rejst flere gange, og som jeg synes er præciseret både af hr. Kim Behnke, hr. Jørgen Estrup og hr. Hans Peter Baadsgaard, nemlig den kvalitet, at vi nu går ind i substansen, for det er jo dér, vi skal hen.

Og dér vil jeg gerne tilkendegive, at når jeg er ude til møder hos entreprenører eller håndværkere, eller hvor det nu er, har jeg gerne taget Byggeskadefondens årsberetning med – ikke fordi det er opmuntrende læsning, for det er det ikke; det kan alle og enhver se, og det kan branchen da også selv se, og den forholder sig til det.

Og derfor er det jo klart, at når der er kvalitetssvigt, så er spørgsmålet ikke – jeg tror, det var hr. Kim Behnke, der brugte udtrykket – om det er håndværkerne eller entreprenøren eller arkitekten, der har svigtet, for det, der er det afgørende, er ikke, hvem der har svigtet; nej, det, der er det afgørende, er, at nu deler vi det fælles ansvar for at få en bedre kvalitet. Man skyder altså ikke aben over på hinanden.

Det er den tanke, der ligger i det, at alle er ansvarlige, og derfor går vi til bygherrerne og siger til dem, at de må være bedre til de her ting, for vi kan ikke have bygherrer, som ikke er klar til at tage en diskussion og debat om, hvilken kvalitet de vil have.

Det er også årsagen til, at vi har afskaffet rammebeløbene, så der ikke er den anstødssten, at man skal diskutere, hvad man kan få for pengene, men så man derimod – når rammebeløbene er afskaffet – kan få en diskussion om, hvilken kvalitet man kan få, og hvad det koster, for så er det jo indlysende, at det er en helt anden debat, man får, og selvfølgelig med både arkitekten, ingeniøren, bygherren, entreprenøren og håndværkerne, også de enkelte håndværkere, så de alle er klar over, at de er ansvarlige for at gøre deres arbejde bedst muligt.

Og så kan man vælge to ting:

Man kan vælge, sådan som jeg har gjort, at sige, at i første omgang var det måske en idé at præmiere det gode byggeri, for når man præmierer et godt byggeri med meget få fejl og så fornemt udført, som det nu kan gøres, kunne man jo forestille sig, at en anden bygherre vil tænke: Det var da nogle gode folk; dem kunne jeg godt bruge til at bygge det næste hus for mig.

Men man kan også gå den anden vej – og det er slet ikke udelukket, vil jeg gerne sige – nemlig at gøre opmærksom på, at her var der altså

et byggeri, som der var for mange fejl i, og offentliggøre navnene på dem, der her stået for det, for det betyder jo regulært, at en anden bygherre i hvert fald ikke skal have sådan et firma.

Så man kan gå begge veje, og det er det, jeg lægger op til at vi kan tage en diskussion om, men begge dele skal altså i spil, for at vi kan få en diskussion om, hvad vi kan være med til at påvirke branchen til selv at gøre, uden – og nu kommer det jo – uden at vi absolut skal detailregulere og kontrollere. For det skal være sådan, at det er synligt for den enkelte bygherre, at her får man et godt byggeri.

I den forbindelse må jeg sige, at det er også et spørgsmål om kendskabet til markedet, og det har noget at gøre med det antal boliger, altså den boligmasse, vi er inde på i realiteternes verden.

Men ved branchen nu ikke bedst, hvordan der skal bygges? Jo, det kan jeg garantere for at den ved. Men når vi taler om udvikling og spørgsmålet om, hvordan vi får bedre og billigere byggeri, så er hjemmemarkedet ikke stort nok til, at den enkelte branchedel, hvad enten det er håndværkerne eller for så vidt entreprenørerne, er i stand til at løfte den udviklingsopgave. Sådan ser det altså ud, og det må man erkende.

Og derfor lavede vi jo de forsøg med bedre logistik og med multisjak og mange andre ting, som vi har lavet – ikke for forsøgenes skyld, ikke for at sætte forsøgene op på en hylde og derefter sige farvel og tak, men derimod for at sige: Her har vi altså en viden, som kan bruges af andre. For forudsætningen for et forsøg er jo, at de, der går ind i forsøgsbyggeriet, også skal give deres viden videre til andre. Og så er det vores opgave i Boligministeriet at formidle den viden ud, og det er jo nemmere i dag, når vi har computere og IT og den slags ting.

Men vi skal også ud til den enkelte håndværker, for når vi godt ved, at der er problemer med vådrum og med tag og vinduesfag og med afskærmning af fundamentet, er det da beskæmmende, at man så stadigvæk har den slags problemer. Så dér vil formidlingen være, og vi er sikre på, at når vi kommer ud med den viden, vil man selvfølgelig også bruge den, for det er klart, at hvis man ikke bruger den, har man selv et langt større ansvar. Ingen diskussion om det.

Når jeg nævner det med forsøgsbyggeri, så er det, fordi forsøgsbyggeri også skal have en vis